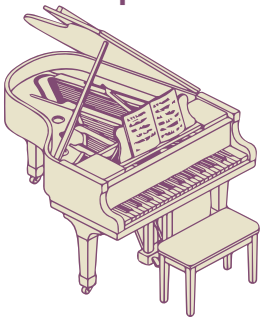

אמא יקרה שלי.

אך לפני שבוע נפרדנו ממך, ליוויו את אשתו של אבינו, את אמנו, את האדם הפרטי שהיה עבורנו אשה, אמא. השבוע אחרי שקיבלנו מנחמים רבים, שמענו מהם ונוכחנו בכמה אנשים נגעת. זאת הגיעה ללוות את סבתא מילי כי לא יכולה לשכוח את הכנסת האורחים שקיבלה אצלך. ואדם אחר שעדיין מטפח גם אחרי 6 שנים את הפרחים שקיבל ממך. השכנה שזוכרת כמה היה לך חשוב שהיא גרה לידי ושהיא מקווה שתדאג לי במקומה... החברה שלי מהעבר הרחוק שלא יכולה לשכוח את המטעמים ששלחת עבורה ואת ההבטחה שתינשא כעבור חצי שנה...הבטחה שאגב התממשה. הבת דודה שלא תשכח את הברית שהכנת מאלף ועד תו בביתכם לבנה התינוק. והבן דוד שזוכר את מסירותך הרבה לכולם. הם ועוד רבים זכו להכירך וכל אחד נוטל עמו פיסה מעברך, פיסת לב, פיסת זיכרון מתוק. לא נשכח אותך אמא! מבטיחים להמשיך אותך בכל כך הרבה תחומים שהיו חשובים לך שהצלחת להנחיל לנו. אני בטוחה שאת מסתכלת מלמעלה ובסך הכל די מרוצה מהצאצאים שתמיד אהבת כל כך. אסיים בעיר שבימים הקשים שלך הייתי מאזינה לו מאות פעמים, אני חושבת שרחל שפירא המשוררת הכירה אותך...

הפסנתר של אמא / חוה אלברשטיין מילים: רחל שפירא

יש אנשים שמנגנים במפוחית, או אקורדיון, ואחרים בקונטרבס או חלילית או חצוצרה. היתה לי אמא חרוצה ובעלת דימיון, אשר הפליאה לנגן במכונת תפירה. שעות ארוכות הייתה רכונה על בדי הפישותן ובדי הכותנה וכשעייפה מעט הייתה לוחשת לי: "זאת לא סתם מכונה, זה הפסנתר שלי".

תפרה חוטים דקים וסרט מלמלה, ושרה לה באידיש ובעברית קלה, "היה היה המלך, היה הייתה מלכה", והכלים ברקו והרצפה מורקה. היה היה המלך, היה היתה מלכה, ואמא גיהצה, כיבסה וגם אפתה.

ועד היום הסיפורים על נסיכות ועל רזנים באורח פלא מזכירים לי חצילים מטוגנים ובקונצרטים בהיכל על יד הבימה, אני שומעת הד רחוק, הד רחוק, של הפסנתר של אמא.

ישנם שירים, אמרה אימי, יפים מאוד, אני מודה שמקשיבים להם דומם בין דאגה לדאגה אך יש כאלה שעושים בלב מן הרקדה והם עוזרים לך לשאת את יום העבודה לא פעם אני מוצאת את עצמי מנגנת כדי לעזור לאימי כמו נפתרה חידה, כמו נמצאה סיבה, פשוט צריך לגמור את יום העבודה.

היום ידוע לי כמה שהיא צדקה, וכשנרמה לי לפעמים שאין למי ואין למה ויש אימה מאדישות רשעות או סתם אי הבנה, אני לוחשת מנגינה שלי, קירבי נא, את מחיה מה שהיה, מה שהיה לי, הפסנתר של אמא.

שורות מתחרה ומכותנה פשוטה, ומהדרת באוזני המנגינה העתיקה, ומליבה של הגיטרה מפכה ומפכה, אני לוחשת לניגון: "סוף סוף הגעת!", ומספרת לילדה, לילדה, על הפסנתר של סבתא...

